

Pinczehelyi Sándor

Tánczos György és Farkas Ferenc kiállításáról

Városi Hangverseny-és
Kiállítóterem, Zalaegerszeg

Amikor jó néhány hónappal ezelőtt felkérést kaptam, hogy nyissam meg a kettős kiállítást, azon gondolkodtam, hogy miért olyan fontos a művészek életében egy ilyen bemutatkozás.

Az ember dolgozik, végzi a napi, maga vagy mások által számára kijelölt penzumokat, amely rengeteg energiát, erőt kíván. A kötelező, a napi megélhetéshez szükséges feladatok elvégzése után jön az alkotómunka, a művész énjének kibontakozása. Szerencsés esetben a kettő egybeesik. Az itt kiállító művésztanárok esetében ezek közel állnak egymáshoz, hiszen a tanítás, a diákokkal való foglalkozás, az ismeretek átadása is egyfajta képzőművészeti irányultságra mutat. Nem mellékesen a saját elképzeléseinek megoldásában sokszor segítségre lehet egy friss ötlet, gondolat a diákok részéről, ami tovább lendíthet egy probléma megoldásán.

Az elkészült művek nagyon sokszor nem tükrözik azt az óriási mennyiségű munkát, amelynek révén a gondolat megszületésétől, a rajzokon, vázlatokon, makettek keresztül, a különböző technikai megoldások segítségével, elkészül az alkotás. Én rendkívül fontosnak tartom, hogy az ember az első lépésben tudja, hogy mit is szeretne közvetíteni magából a világ, a közönség számára. A többi talán a kisebb, de sokkal időigényesebb tevékenység. A műteremben történő elmélyült foglalkozás a világ számára nagyon sokszor nem látható.

Farkas Ferenc:
Fotelben
bronz

Pedig érdekes, hogyan lépeget előre a művész, mikor torpan meg, mikor lendül újra neki, mikor érzi úgy, hogy ehhez már nem tud hozzátenni semmit. Aztán eltelik egy éjszaka, néhány nap vagy hét, amikor kellő távolságból nézi az elkészült festményt, grafikát vagy szobrot, és akkor észrevesz néhány momentumot, amit ki kell javítania, esetleg átalakítania azért, hogy minél

Tánczos György:
Emlék I-II-III.
olaj, vászon

teljesebb legyen az egész. De közben már ott motoszkál az alkotóban a következő kettő, három vagy akár tíz ötlet, ami biztosítja a továbblépés lehetőségét, újabb és újabb művek csírájának formájában.

Akkor szerencsés valaki, ha ezeket meg is tudja valósítani, senki és semmi nem tudja eltántorítani ettől. Néhány hónap vagy év elteltével összeáll egy anyag, amely kikíváncozik a műterem falai közül, keres magának egy másik közeget, ahol el tudja kezdeni az újabb életét. Ez lehet köztér vagy kiállító terem. A köztér a szerencsésebb, mert ott hosszú távon tudja kifejteni mondanóját, a galériában erre csak néhány hete van.

Visszatérve eredeti kérdésemhez, hogy miért fontos a kiállítás? Ez az az alkalom, amikor a közönség láthatja az úgynevezett végeredményt, megismerheti a művész gondolkodásának milyenségét, elfogadja, vagy elutasítja a műveket, egyszóval kialakul egy párbeszéd, amely mindenki számára inspiráló lehet, tanulságokat hozhat. A művészekben a készülődés és a várakozás izgalma fokozódik, kíváncsiak a reakciókra, megrendelést és vásárlást remélnek, szeretnék magukat arról biztosítani, hogy nem csak nekik, hanem másoknak is szüksége van arra, amit létrehozta.

Érdekes lenne összeadni egy hónapon keresztül, hogy

Tánczos György:
Csoportkép
olaj, vászon

Farkas Ferenc:
Szent Miklós
és a szegények
bronz

Magyarországon naponta hány kiállítás nyílik, és hogyan fejt ki hatását. Sajnos mi, vidékiek, óriási hátrányban vagyunk a fővárosiakhoz képest, mert az itteni tárlatok nem nagyon kerülnek az országos média figyelmébe. Sokszor egy harmadrendű pesti kiállításról ódákat zengenek, közben számtalan elsőrendű vidéki tárlatról szó sem esik, szó sem eshet. Hát akkor most nézzük ezt a kiállítást, nézzük a két alkotót, akik vállalták egymást, vállalták azt, hogy együtt mutatkozzanak be.

Tánczos György hajdanán tanítványom volt a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán. Már az első egyetemi éveiben is kitűnt szorgalmával, igyekezetével, az adott feladatok minél tökéletesebb megoldására való törekvésével. Az utolsó esztendőben talált rá saját hangjára. Az itt látható festmények bizonyítják, hogy az akkor megkezdett út, a lendületes, mégis meditatív festésmód jellemző rá. Kiindulópontja mindig valamilyen

régi fotográfia, gyerekkori emlék, ezeket rakja egymás mellé, kapcsolja össze különböző fakturális felületekkel, megoldásokkal. Ezek a dörzsölt, kapart felszínek megpróbálnak valamit visszahozni az adott kor hangulatából, kiegészítik a fotókat, de önálló darabokként is megállják helyüket. Ez a furcsa kettősség, ami a realitásból kiinduló fotó és a „meggolgozott” felületek egységéből áll össze, lett a jellemzője tevékenységének. Folyamatos nosztalgiát érek az alkotásain, egy elmúlt, letűnt kor iránt, melynek összetettsége, zaklatottsága is jelen van a különböző képeken. Ugyanakkor átsüt rajtuk Tánczos György szelíd, mosolygós, mindenre odafigyelő lénye, a világra nyitott szemmel figyelő alakja. Remélem, az újabb képek eredményeit felhasználva, friss, jól át gondolt, megoldott munkák sora következik.

Farkas Ferencel is van halvány találkozási pontunk, ha ezt lehet annak mondani. Pontosan 12 évvel érettségizett az után, mint én a Pécsi Művészeti Szakközépiskolában. Alkotásain látszik, hogy azok az első lépések, amelyek őt elindították a pályán, mennyire fontosak voltak. A

Képzőművészeti Főiskola elvégzése után hazatért, és itthon, közel az ötvenhez, impozáns életművet alakított ki. Klasszikus szépségű plasztikai mindig a kiegyensúlyozottságra, a megfontolt kompozícióra helyezik a hangsúlyt. Mindig az emberre figyel, a figurát helyezi a középpontba. Varázslatos, ahogy a különböző anyagokkal bánik, ahogyan megtalálja azokat a matériákat, amelyekkel legjobban ki tudja fejezni a mondanivalóját. Kikeresi a közlendőjéhez alkalmazkodó gondolatiságot, amit magas fokú mesterségbeli tudással old meg. Nekem különösen azok a munkái tetszenek, ahol a színes festést is használja, visszatér az ősi, ókori eljáráshoz, így még több tartalmat ad, árnyaltabbá teszi a szobrok jelentését. Farkas Ferenc minden egyes munkáján érzem az elkészítés örömet és küzdelmét, látom azt a szeretetet, amellyel kibontakoztatja a mintázás során az általa elképzelt figurát.. Nála minden a művészetről, a kultúráról szól. Nem alkuszik, következetesen járja a maga útját, megpróbálja kijelölni helyét a magyar szobrászok között.

